

όπου τὰ μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα, καὶ ἔμπορούσε κανεὶς νὰ μετρήσῃ πόσα δόντια εἶχε 'ς τὸ στόμα του. Ἐπесен ἀνάσκελα εἰς τὴν καθήκλα. ἐσήκωσε τὰ πόδια του, καὶ νὰ σοῦ τον σωρὸ μὲ τὴν καθήκλα εἰς τὸ πάτωμα· ἀλλὰ, καθὼς ἠθέλησεν ὁ Θεός, δὲν ἔχασε τὸ ἐνθυμητικόν του, ἀλλέως τὰ γέλοια θὰ ἐγίνονταν δάκρυα. Ἐτρεξαν ἡ γυναῖκά του καὶ ἡ δοῦλά του μὲ τὸ φῶς, μὰς ἐσήκωσαν καὶ μὰς ἔβαλαν εἰς τὸ κρεβάτι, διότι τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκοιμήθηκα εἰς τὸ σπῖτι τοῦ Γασπαρίνου, δέσποτά μου.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν κυβερνήτην, ὁ Κάρολος ἀπ' ἀρχῆς ἔτι τῆς ὁμιλίας του, παρατηρῶν μέλαν τι σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος καὶ νομίζων ὅτι ἦτο ἡ Ἰταλία, εἶχεν ἀφαιρεθῇ αὐτὸς εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε δὲν ἤκουε τί ἔλεγε, διότι ἄλλως θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἄχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς. Εἶτα, συνελθὼν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεώς του, ἐπανελάβε διὰ τρίτην φοράν :

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν ; . . . καθὼς ἔλεγα. ἐκλαμπρότατε κόμη, τὸ πρῶν ὁ Γασπαρίνος ἐμβῆκε εἰς τὴν κάμαρά μου, μ' ἐτραβήξε ἀπὸ τὸ πόδι τόσο, ὥς ὅπου ἐξύπνησα

« — Ἀ! εἰσθε σεῖς ;

« — Ἐγὼ εἶμαι, καλέ μου σύντεκνε. Σηκωθῆτε κ' εἶναι μεσημέρι.

« — Τί εἶναι ; ἀπήντησα μὲ χασμουρητὸ καὶ ξεντολόγημα.

« — Μεσημέρι.

— Τότες ἐσηκώθηκα, ἐχαίρετῃσα τὴν κυρίαν, καὶ ὅταν ἤθελα νὰ φύγω, ὁ Γασπαρίνος μοῦ εἶπε 'ς τ' αὐτί :

« — Αὔριο, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, σοῦ στέλνω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον εἰς τὸ σπῖτι.

« — Ποῖον ἄνθρωπον ;

« — Τὸν τιμονιέρη τῆς γαλέρας.

« — Μὰ τί, ὀνειρεύεσθε ἔξυπνος, σύντεκνε ;

« — Πῶς ! δὲν ἐνθυμεῖσθε τὴν γαλέρα, ποῦ θὰ σᾶς χαρίσω ;

— Καὶ τί ; . . . ἂ ! βέβαια . . . μὰ ἐνόμιζα πῶς ἦταν ὄνειρο. Λοιπόν, αὔριον τὸν περιμένω εἰς τὸ σπῖτι. Μὰ, πιστέ μου σύντεκνε, ἔξεύρετε νὰ μοῦ πῆτε τί ἄνθρωπος εἶναι ; »

— Καὶ ἐκεῖνος ; εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν εἴξευρε καὶ ὅτι . . .

Ὁ Κάρολος ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κυβερνήτης τὸν ἐνέπαιζεν, ὅθεν, σφίγγας τὴν πυγμὴν, ἠπειλήσεν νὰ πλήξῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ κυβερνήτης, ἐγερθεὶς, ἔφυγε βλασφημῶν, ἀλλὰ μετὰ τῶν ὁδόντων, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι Λουδοβίκος ὁ Θ' τῆς Γαλλίας, ὁ καλούμενος Ἄγιος, εἶχε διατάξῃ νὰ κόπτωσι τὴν γλῶσσαν δι' πεφυρακτωμένου σιδήρου παντὸς βλασφημήσαντος.

— Κυττάτε τί ἀράπικο ἰδίωμα ἔχουν αὐτοὶ οἱ αὐθεντάδες. Τοῦ λέγω τὴν ὑπόθεσι καθὼς πρέπει, μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα, καὶ αὐτὸς εἰς ἀνταμοιβὴν ὀλίγον ἔλεψε νὰ μοῦ σπάσῃ τὰ μοῦτρα. ὦ ! τί

παράξενος ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ ἐκλαμπρότατος Κάρολος ! . . . Ἴσως θὰ μοῦ πῆτε πῶς ἔχει ψύλλους εἰς τ' αὐτί ! . . . μὰ μήπως τοῦ εἶπα ἐγὼ νᾶμνη 'ς αὐταῖς ταῖς φροντίδεις ; . . . Μήπως ἀνακατεύθηκε διὰ νὰ μοῦ κάμῃ χάρι ; . . . καὶ πρέπει νὰν τᾶχῃ μαζὶ μου ;

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κυβερνήτης, ἐπλησίασεν εἰς τι ἀγγεῖον, ἐξ οὗ, πληρώσας κύπελλον οἴνου, ἔπιεν αὐτό. Εἶτα, τοποθετήσας τὸ κύπελλον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ὀργῇ, ἀπέμαξε διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρὸς τὰ χεῖλη καὶ στενάξας εἶπε :

— Ἀς τὴν καταπιούμε καὶ αὐτὴ !

Ὁ κυβερνήτης, καθ' ἃ λέγουσι τὰ χρονικά, ἦτο λίαν εὐαίσθητος, διότι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ᾄδειαζε πολλὰ ποτήρια.

Ἐν τούτοις, ὁ Κάρολος, ὅστις μετεμελήθη ἀμέσως διὰ τὸ ἀγροίκον αὐτοῦ κίνημα, ἐπανελάβε τὸν περίπατόν του, προσπαθὼν παντοιοτρόπως νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν πηδαλιούχον, ὅπως ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀλλὰ ματαιῶς.

Ἐπὶ τέλους, ἀπεφάσισε νὰ σταθῇ παρ' αὐτὸν καὶ νὰ εἰπῇ, ἀλλὰ διὰ τρόπον, ὅστις νὰ μὴ φαίνεται ἐρώτησις καὶ ἐν τοσοῦτῳ νὰ προκαλῇ τὴν τοῦ ἄλλου ἀνομολογίαν :

— Ὁρατὸς καιρὸς !

Ἀλλ' ὁ πηδαλιούχος, ἀτενίζων πάντοτε τὴν πυξίδα, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ Κάρολος, ὅστις ἦτο ἀνυπόμονος, ὡς τὸ πλεῖστον τῶν Γάλλων, δὲν ἠδυνήθη νὰ δεσπόσῃ ἐαυτοῦ πλέον καὶ ἠρώτησεν ἀπ' εὐθείας :

— Πῶς σοῦ φαίνεται, πηδαλιούχε ; εἶναι αὐτὸς ὁ καιρὸς καλός ;

— Εἶναι.

— Καὶ νομίζεις πῶς θὰ διαρκέσῃ.

— Ποῖος στέλλει τὴν τρικυμίαν ; ποῖος τὴν γαλήνην ; Εἰμπορεῖ τὸ πλάσμα νὰ γνωρίζῃ τὰ μυστικά, ὅπου εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω ;

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἔδειξε τὸν οὐρανόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΘ

## ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐκείνη ὑπήκουσεν· ἀλλ' ἡ Κορνηλία, μόλις ἔλαβε τὸ βρέφος μετέβαλλεν ὄψιν, καὶ καταβροχθίζουσα αὐτὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν :

— Εἰπέ μου, ἐφώνησε, τὸ παιδίον αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον μοὶ ἔφεραν πρὸ ὀλίγου ;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπήντησεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἀλλὰ πῶς εὐρέθησαν αὐτὰ τὰ

σπάργανα ; ὑπέλαβεν ἡ Κορνηλία, διότι δὲν εἶνε τὰ ἴδια, μὲ τὰ ὅποια τὸ εἶχον τυλίξει ὅταν μοὶ τὸ ἔφερον· μήπως τὸ βρέφος δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ;

— Ὅλα γίνονται, κυρία, λέγει ἡ θαλαμηπόλος.

— Πῶς ! ὅλα γίνονται ! ἐφώνησεν ἡ Κορνηλία. Παναγία μου, τί λέγεις, φίλη μου ; Ἀ ! ἡ καρδία μου κινδυνεύει νὰ διαρραγῇ ἔως οὐ μάθω τί συμβαίνει. Εἰπέ μου, καλή μου φίλη, σ' ἐξορκίζω, εἰς ὃ, τι ἔχεις προσφιλέστερον, εἰπέ μου ποῦ εὐρέθησαν αὐτὰ τὰ πλούσια σπάργανα ! Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι εἶνε τὰ ἰδικά μου, ἐὰν δὲν μὲ ἀπατώσιν οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ ἡ μνήμη μου· μὲ αὐτὰ τὰ σπάργανα, ἡ μὲ ἄλλα ὁμοιώτατα, παρέδωκα εἰς τὴν ὑπηρέτριάν μου τυλιγμένον τὸ ἀγλαῖσμα τῆς ψυχῆς μου. Ποῖος τὰ ἀφῆρσε, δυστυχία μου ! ποῖος τὰ ἔφερεν ἐδῶ ;

Ὁ δὸν Ζουὰν καὶ ὁ δὸν Ἀντώνιος, οἵτινες ἤκουον τὰ πάντα ἔξωθεν, δὲν ἠθέλησαν νὰ βασανίσωσιν αὐτὴν περισσότερον διὰ τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῆς θλίψεως.

Εἰσῆλθον, καὶ τότε ὁ δὸν Ζουὰν τῇ εἶπεν :

— Τὰ σπάργανα αὐτὰ καὶ τὸ βρέφος εἶνε ἰδικά σας, κυρία.

Πάραυτα δὲ τῇ διηγήθη καταλεπτῶς πάντα ὅσα τῷ εἶχον συμβῆ, προσθέσας :

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν διηγήθητε τὰ καθέκαστα τοῦ τοκετοῦ, ἐβεβαιώθην ὅτι τὸ τέκνον αὐτὸ εἶνε ἰδικόν σας, καὶ δὲν εἶπον τίποτε ἀμέσως, φοβούμενος μήπως ἐπέλθῃ ἀποτόμως ἡ χαρὰ τῆς ἀναγνωρίσεως.

Ἀφθονα τότε δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Κορνηλίας, καὶ παράφορα φιλήματα ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ προσώπου τοῦ τέκνου τῆς, εὐχαριστοῦσα τοὺς προστάτας καὶ σωτῆράς τῆς, οὓς ἀπεκάλει ἀγγέλους φύλακας αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως κάλλιον ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

Οὗτοι ἀφῆκαν αὐτὴν μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, τῇ συνέστησαν δὲ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς, νὰ τὴν ὑπηρετῇ μετ' ἐνδελεχειάς, γνωρίσαντες συγχρόνως αὐτῇ τὴν θέσιν τῆς ξένης, ἵνα ὡς γυνὴ τῇ φανῇ χρησιμωτέρα αὐτῶν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Μεθ' ὃ ἀπεσύρθησαν ἱν' ἀναπαυθῶσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός, ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ μὴ εἰσέλθωσιν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Κορνηλίας, ἐκτὸς ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ, ἢ ἐὰν ἡ ἴδια τοὺς ἐκάλει.

Ὅτε ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, οἱ δύο νέοι ἔμαθον παρὰ τῆς θαλαμηπόλου, ὅτι ἡ Κορνηλία ἀνεπαύετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ μετέβησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διελθόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐν ᾗ ἔλαβε χώραν ἡ συμπλοκή, καὶ πρὸ τῆς θύρας, ἐξ ἧς εἶχεν ἐξέλθει ἡ Κορνηλία, ἵνα ἴδωσιν ἐὰν ἡ ἀπουσία τῆς εἶχεν ἤδη διακοινωθῇ καὶ ὠμίλουν περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ παρ' οὐδενὸς ἔμαθόν τι.

Μετὰ τὴν παραδοσὶν ἐπανῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ Κορνηλία ἐκάλεσεν αὐτοὺς διὰ τῆς

θαλαμηπόλου, καὶ εἰσῆλθον, γενόμενοι δεκτοὶ διὰ μευδιαμάτων καὶ μεγάλης χαρᾶς.

Αἱ πρῶται αὐτῆς λέξεις ἦσαν νὰ τοὺς παρακαλέσῃ, ὅπως διατρέξωσι τὴν πόλιν καὶ μάθωσι τι περὶ αὐτῆς· οὗτοι δὲ ἀπήντησαν ὅτι ἔπραξαν τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν ἀπολύτως ἔμαθον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, εἰς τῶν τριῶν αὐτῶν ὑπηρετῶν παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ εἶπεν :

— Εἰς νέος εὐπατρίδης, μὲ δύο ἀκολούθους, περιμένει ἔξω· λέγει ὅτι ὀνομάζεται Λορέντιος Βεντιβόλλης καὶ ζητεῖ τὸν κύριόν μου δὸν Ζουάν.

Εἰς τὴν ἀγγελίαν ταύτην ἡ Κορνηλία, κλείσασα τὰς δύο πυγμάς, ἔθηκεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ διὰ φωνῆς πεπνυγμένης καὶ τρεμούσης :

— Εἶνε ὁ ἀδελφός μου, κύριοι, ἐφώνησεν, ἄχ! ὁ ἀδελφός μου. Ἀναμφιβόλως θὰ ἔμαθον ὅτι εὐρίσκομαι ἐδῶ καὶ ἦλθε νὰ μου ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν. Βοήθειαν, κύριοι, ὑπερασπίσατέ με.

— Ἦσυχάσατε, κυρία, τῇ λέγει ὁ δὸν Ἀντώνιος, εὐρίσκεσθε ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν καθ' ὑμῶν. Καταβά, δὸν Ζουάν νὰ ἴδῃς τί ζητεῖ ὁ κύριος. Ἐγὼ θὰ μείνω διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν Κορνηλίαν κατὰ παντός ἐνδεχομένου.

Ὁ δὸν Ζουάν, ἡσυχός, κατέβη ἀμέσως.

Ὁ δὸν Ἀντώνιος διέταξε νὰ τῷ φέρωσι δύο πιστόλια πεπληρωμένα, παρήγγειλε δὲ καὶ εἰς τοὺς θεράποντας νὰ ζωσθῶσι τὰ ξίφη των καὶ νὰ ὦσιν ἐτοιμοί.

Ἡ θαλαμηπόλος, βλέπουσα ταῦτα πάντα, ἔτρεμε σύσσωμος, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἡ Κορνηλία· μόνον ὁ δὸν Ἀντώνιος καὶ ὁ δὸν Ζουάν ἔμενον ψυχραίμοι καὶ ἡσυχῶς ἀνέμενον.

Ὁ δὸν Ζουάν καταβάς εὗρεν ἐν τῇ θύρᾳ τὸν δὸν Λορέντιον, ὅστις μόλις εἶδεν αὐτὸν τῷ εἶπε :

— Παρακαλῶ θερμῶς τὴν εὐγενεῖάν σας—εἶνε ἰταλικὸς τύπος—νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην. Ἐγὼ νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν εὐγενεῖάν σας περὶ ζωῆς καὶ τιμῆς.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ζουάν, πηγαίνομεν, κύριε, εἶμαι πρόθυμος.

Καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ συνδιαλεγόμενοι ἀκούωνται.

Ὁ Λορέντιος ὁμίλησε πρῶτος.

— Κύριε Ἰσπανέ, εἶπεν, εἶμαι ὁ Λορέντιος Βεντιβόλλης, ἂν μὴ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, τοῦλάχιστον ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τῆς πόλεως αὐτῆς· τοῦτο εἶνε πανθομολογούμενον. Ἐμεῖνα ὄρφανός πρότινων ἐτῶν μόλις καὶ μόνος προστάτης τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ὁποία εἶνε τόσο ὡραία, ὥστε δὲν εὐρίσκον ἐκφράσεις διὰ νὰ τὴν παραστήσωσι, διότι τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ ἀκριβῶς τὴν καλλονὴν τῆς. Κατέβαλλον πάσας τὰς προσπάθειάς μου διὰ νὰ τὴν ἀποκρύψω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἡ κουφότης καὶ ἡ τόλμη τῆς ἀδελφῆς μου Κορνηλίας, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά της,

ἐματὰίωσε τὰς προφυλάξεις καὶ τὰ μέτρα μου. Καὶ διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, διότι εἶνε μακρὰ ἡ ἱστορία τῆς, περιορίζομαι νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ δοῦξ τῆς Φερράρης, ὁ Ἀλφόνσος δ' Ἐστ, εἰλκυσεν αὐτὴν καὶ κατενίκησε τὰς ἀγρόπνους μερίμνας μου, ἐμόλυνε δὲ καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς μου.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας τὴν ἀπήγαγεν ἐκ τῆς οἰκίας μίᾶς συγγενοῦς μου· λέγουσι μάλιστα ὅτι μετ' ὀλίγον ἔτεκε. Τὸ ἔμαθον χθὲς τὴν νύκτα καὶ ἀμέσως ἔτρεξα εἰς καταδιώξίν του. Νομίζω ὅτι τὸν συνήτησα καὶ τὸν προσέβαλον διὰ τοῦ ξίφους.

Ἀλλ' εἰς ἄγγελος, μὴ ἐπιτρέψας φαίνεται ν' ἀποπλύνω εἰς τὸ αἷμά του τὸν ρύπον τῆς ὕβρεως, εὐρέθη παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ τὸν ὑπερήσπισεν. Ἡ συγγενής μου, ἐκ τῆς ὁποίας ἔμαθον τὰ πάντα, μοι εἶπεν ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἐνέδωκε, διότι ὁ δοῦξ τῇ ὑπεσχέθη, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεύετο. Τοῦτο δὲν τὸ πιστεύω, διότι ὁ γάμος εἶνε λίαν ἄνισος καὶ ὡς πρὸς τὰ μέσα καὶ ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν. Ὅ, τι πιστεύω εἶνε, ὅτι ὁ δοῦξ ἔπραξεν ὡς πράττουσι πάντες οἱ ἱσχυροί, οἱ ὅποιοι ἐπωφελοῦνται τῆς ἀρετῆς καὶ δειλίας τῶν νεανίδων. Τὴν ἠπάτησε, διότι τῇ ἔρριψε ὡς δόλον τὸ γλυκὺ ὄνομα τοῦ συζύγου καὶ ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχε λόγους, οἱ ὅποιοι τὸν ἠμποδίζον νὰ τὴν νυμφευθῇ ἀμέσως· πρόφασις εὐκολος, ἀλλὰ ψευδής. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἀπώλεσα καὶ ἀδελφὴν καὶ τιμὴν, ἀπέφυγον δὲ νὰ φανερώσω τὰ διατρέξαντα διὰ νὰ μάθω πρῶτον ἐὰν μοι εἶνε δυνατόν νὰ ἐπανορθώσω τὴν ὕβριν. Εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς εἶνε προτιμότερον νὰ ἀφίμῃ τις τὸν κόσμον νὰ ὑποθέτῃ καὶ νὰ συμπεραίνῃ, παρὰ νὰ τὸν διαφωτίζῃ περὶ τῆς ἀληθείας. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μεταβῶ εἰς Φερράρην διὰ νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ ἰδίου δουκὸς ἱκανοποίησιν, καὶ ἂν ἀρνηθῇ, θὰ τὸν προσκαλέσω εἰς μονομαχίαν. Θὰ σᾶς παρακαλέσω λοιπὸν νὰ με συνοδεύσετε εἰς Φερράρην διὰ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν γενναίαν καὶ ἐντιμὴν αὐτὴν πράξιν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοι ἀρνηθῇτε ὡς εὐγενὲς Ἰσπανός. Ἀλλως τε, δὲν θέλω νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ σχέδιόν μου εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μου, ἐκ τῶν ὁποίων συμβουλάς μόνον περιμένω, ἐνῶ, παρ' ὁμῶν, ἀναμένω συμβουλάς ἀξιοπρεπεῖς καὶ γενναίας, ἀνεξαρτήτως παντὸς κινδύνου.

Πρέπει, κύριε, νὰ μοι κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν καὶ νὰ ἔλθετε μαζί μου. Ἐγὼν Ἰσπανὸν παρὰ τὸ πλευρόν μου, μοι φαίνεται, ὅτι θὰ ἔχω τὰς δυνάμεις τοῦ Ξέρου. Σᾶς ζητῶ πολλά, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ πράξετε ἐκ καθήκοντος καὶ νὰ ἀνταποκριθῇτε εἰς τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν, τῆς ὁποίας ἀπολαύει ἡ εὐγενὴς ὁμῶν πατρίς.

— Ἀρκεῖ, κύριε Λορέντιε, εἶπεν ὁ δὸν Ζουάν, ὅστις ἤκουεν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ, μὴ προχωρεῖτε. Προσφέρομαι ὑπερασπιστὴς καὶ συμβουλός σας, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὕβρεως, ὅχι μόνον ὡς Ἰσπανός, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐγενὲς καὶ γενναῖος. Λοιπὸν πότε ἐπιθυ-

μεῖτε ν' ἀναχωρήσωμεν; Τὸ καλλίτερον εἶνε ἀμέσως καὶ χωρὶς βραδύτητας, διότι ὁ σίδηρος πρέπει νὰ κτυπηθῇ, ἐνὸςφ εἰσέτι εἶνε θερμός· ἄλλως τὸ πῦρ ἀνάπτει τὸ θάρος, καὶ ἡ πρόσφατος ὕβρις ἐξεγείρει τὴν ἐκδίκησιν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Λαυρέντιος ἠγέθη καὶ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὸν δὸν Ζουάν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Καρδιά τοσοῦτον γενναία, εἶπεν, ὡς ἡ ἰδική σου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ πάλῃ, προκειμένου περὶ λόγων τιμῆς. Θὰ ἀναχωρήσωμεν αὐρίον· σήμερον θὰ ἐτοιμάσω πάντα τὰ ἀναγκαῖα.

— Εἶμαι σύμφωνος, ἀπήντησεν ὁ δὸν Ζουάν· ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε Λορέντιε, νὰ κάμω τοῦτο γνωστὸν εἰς ἕνα ἐπιστήθιον φίλον μου, εὐπατρίδην, περὶ τῆς ἐχεμυθείας τοῦ ὁποίου μέναιτε βέβαιος.

— Κύριε δὸν Ζουάν, ἀπεκρίθη ὁ Λορέντιος, ἀφοῦ ἀνελάβετε, ὡς εἶπατε, ὑμεῖς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς τιμῆς μου, διαθέσατε τὰ κατ' αὐτὴν ὅπως νομίζετε κατὰ τὴν ἡλικίαν· φανερῶσατε τὰ πάντα εἰς ὅποιονδὴ ποτε θέλετε. Ἀλλως τε, δὲν δύναται νὰ εἶνε τις φίλος σας, ἂν δὲν εἶνε εὐγενὲς καὶ ἀξιότιμος.

Μεθὸ ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ συνεφώνησαν ὅτι ὁ Λορέντιος Βεντιβόλλης τὴν ἐπαύριον θὰ παρελάμβανε τὸν δὸν Ζουάν καὶ θὰ ὠδήγει ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖθεν, ἔφιπποι ἀμφότεροι, θ' ἀνεχώρουν ἀγνώριστοι διὰ Φερράρην.

Ὁ δὸν Ζουάν ἐπανῆλθεν ἀμέσως ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ διηγῆθη τὰ πάντα τῷ δὸν Ἀντωνίῳ καὶ τῇ Κορνηλίᾳ, ὡς καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν ἀνέλαβεν.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Κορνηλία, ἡ εὐγενεῖά σας εἶνε ἔκτακτος, ὡς καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη σας. Πῶς! τόσῳ ταχέως ἀνελάβετε ὑποχρέωσιν τόσῳ παράτολμον καὶ πλήρη ἀνωμαλιῶν. Ἐπειτα γνωρίζετε, κύριε, ἂν ὁ ἀδελφός μου σᾶς ὠδηγήσῃ εἰς Φερράρην ἢ εἰς ἄλλο μέρος; Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὅπου καὶ ἂν σᾶς ὠδηγήσῃ, σᾶς συνοδεύῃ ἡ καλοκάγαθος χρηστότης σας. Ἐγὼ, ἡ δυστυχὴς, τρέμω διὰ τὴν ἐλαχίστην σκιά, δι' ἕνα σπινηθῆρα· καὶ πῶς νὰ μὴ τρέμω, ἀφοῦ ἡ ζωὴ ἡ ὁ θάνατός μου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ δουκὸς, ὁ ὁποῖος ἄγνωστον ἂν θὰ ἀπαντήσῃ μετριοφρόνως, ὥστε νὰ περιορίσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Φαντάσθητε τὴν ἀγωνίαν μου, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας σας, ἕως οὐ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν εἶνε αἰσιον, θὰ εἶνε δι' ἐμὲ φοβερόν.

— Ἀδίκως, κυρία Κορνηλία, φαντάζεσθε αὐτά, οἱ δὲ φόβοι σας εἶνε ὑπερβολικοί. Μεταξὺ τοσοῦτων φόβων ἀφίστατε θέσιν καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα· ἐμπιστευθῇτε εἰς τὸν Θεόν, εἰς ἐμέ· ὁ διακαὴς μου πόθος εἶνε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σας! Τὸ ταξίδιον εἰς Φερράρην δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀποφύγῃ, διότι ὀφείλω νὰ βοηθήσω τὸν ἀδελφόν σας. Μέχρι τοῦδε δὲν γνωρίζομεν τοὺς σκοποὺς τοῦ δουκὸς, οὐδὲ ἂν

γνωρίζω τὴν φυγὴν σας. Πάντα εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὸν ἴδιον προφορικῶς καὶ οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἐμοῦ, δύναται νὰ τῷ ζητήσῃ λόγον. Ἐχετε ὑπ' ὄψει, κυρία, ὅτι τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ τοῦ δουκὸς, τὰς φέρω, ὡς λέγουσιν, ἐπὶ τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Ἀ! κύριε δὸν Ζουάν, ἀπήντησεν ἡ Κορνηλία, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σας ἐπροίκισε διὰ τοσούτων χαρισμάτων, πρέπει, κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τῆς δυστυχίας μου, νὰ λογιζώμαι εὐτυχής. Ἦδη ἐπιθυμῶ νὰ ἀναχωρήσετε, ὅσον σκληραὶ καὶ ἂν εἶνε αἱ συγκινήσεις, τὰς ὁποίας θὰ μοὶ προξενήσωσι κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας ἡ ἐλπίς καὶ ὁ φόβος.

Ὁ δὸν Ἀντώνιος ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δὸν Ζουάν, καὶ ἐπήνεσε τὴν εὐγένειαν μεθ' ἧς ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Λορεντίου Βεντιδόλλη. Προσέθεσε μάλιστα ὅτι ἐπεθύμει καὶ αὐτὸς νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐκρίνετο ἀναγκαία ἡ παρουσία του.

— Εἶνε περὶ τὸν, ἀπήντησεν ὁ δὸν Ζουάν, καθότι κατὰ πρῶτον δὲν εἶνε πρόπον νὰ ἀφήσωμεν μόνην τὴν κυρίαν Κορνηλίαν, καὶ δεύτερον δὲν πρέπει νὰ υποθέσῃ ὁ κύριος Λορέντιος ὅτι ζητῶ τὴν βοήθειαν ἄλλου.

— Προκειμένου περὶ φίλων διαφέρει τὸ πρᾶγμα, λέγει ὁ δὸν Ἀντώνιος. Ἀλλ' ἔστω, ἀφοῦ δὲν δέχεσαι, σὲ ἀκολουθῶ ἀγνωρίστος μακρόθεν. Γνωρίζω ὅτι ἡ κυρία Κορνηλία δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ διόλου διὰ τοῦτο. Ἀλλως τε, δὲν μένει μόνη.

— Ω! μάλιστα, υπέλαβεν ἡ Κορνηλία, θὰ ᾔνε δι' ἐμὲ μεγάλη ἱκανοποίησις νὰ γνωρίζω ὅτι συνοδοιπορεῖτε καὶ θὰ παρρησιάζητε δύο ἐν περιπτώσει ἀνάγκης· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπόφασίς σας μοὶ φαίνεται κινδυνώδης, εὐαρεστηθῆτε, κύριοι, νὰ φέρετε μεθ' ὑμῶν αὐτά.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐξήγαγεν ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἀδαμαντινῶν σταυρόν, μεγάλῃς ἀξίας, καὶ χρυσοῦν ἐγκόλιον.

Οἱ δύο φίλοι ἐξήτασαν τὰ πολύτιμα ταῦτα κοσμήματα καὶ εὖρον αὐτὰ ἀνώτερα, κατὰ τὴν ἀξίαν, τοῦ χρυσοποιικίλου καὶ ἀδαμαντοκοσμήτου πύλου· τῇ ἀπέδωκαν ὁμῶς αὐτά, κατ' οὐδένα τρόπον στέργοντες νὰ τὰ δεχθῶσι, προφασισθέντες ὅτι ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν κειμήλια, ἂν οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας, τῆς αὐτῆς ὁμῶς δυνάμεως.

Ἡ Κορνηλία ἐλυπήθη μὲν ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ὑπήκουσεν.

Ἡ θαλαμηπόλος κατέβαλλε πᾶσαν φροντίδα ὑπὲρ τῆς Κορνηλίας, μαθοῦσα δὲ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κυρίων τῆς παρὰ τῶν ἰδίων, χωρὶς νὰ τῇ εἰπῶσι ποῦ μετέβαινον καὶ τί θὰ ἔπραττον, ἀνέλαβε τόσον ἐπιμελῶς τὴν θεραπείαν τῆς κυρίας, ἧς ἡγνόει εἰσέτι τὸ ὄνομα, ὥστε δὲν ἐγένετο ἐπαισθητὴ ἡ ἀπουσία τῶν δύο νέων.

Τῇ ἐπαύριον, λίαν πρωΐ, ὁ Λορέντιος εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ δὸν Ζουάν.

Ὁ δὸν Ζουάν περιεβλήθη ἐνδύματα τα-

ξειδιώτου, ἐφόρεσε δὲ καὶ τὸν πολύτιμον πῖλον, ὃν εἶχεν ἐπικοσμήσῃ διὰ πτερῶν μελανῶν καὶ κιτρίνων, ἵνα καλύψῃ οὕτω τὴν βαρύτιμον ταινίαν· μεθ' ὃ, μετὰ τοῦ δὸν Ἀντωνίου εἰσῆλθον νὰ ἀποχαιρετισώσιν τὴν Κορνηλίαν, ἥτις, γινώσκουσα ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς εὕρισκετο τοσοῦτον πλησίον αὐτῆς, ἐφάνετο τόσῳ κατελιγμένη ὑπὸ τοῦ φόβου, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπευθύνῃ λέξιν πρὸς τοὺς ἀπερχομένους φίλους τῆς.

Ὁ δὸν Ζουάν ἐξῆλθε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Λορεντίου, μετέβησαν δ' ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἔνθα, εὖρον δύο καλοὺς ἵππους μετὰ δύο ἱποκόμων. Ἐπέβησαν αὐτῶν, προηγούμενων τῶν ἱποκόμων, καὶ δι' ἀποκέντρων στενωπῶν ὤδευον πρὸς τὴν Φερράρην.

Ὁ δὸν Ἀντώνιος, καταλλήλως μεταμφιεσθεὶς, ἠκολούθει μακρόθεν, ἔριππος καὶ αὐτός. Κατ' ἀρχὰς παρετήρησεν ὅτι ὁ Λορέντιος τὸν ὑπέβλεπε μετὰ δυσπιστίας· ὅθεν ἔκρινε καλὸν ν' αὐξήσῃ τὴν χωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπόστασιν, καὶ στρέψας· εἰσῆλθεν ἐπὶ τῆς μεγάλης δημοσίας ὁδοῦ καὶ ὤδευεν ἐπ' αὐτῆς, βέβαιος ὅτι θὰ τοὺς συνήντα ἐν Φερράρῃ.

Μόλις οἱ ταξειδιῶται ἐγκατέλειψαν τὴν Βολωνίαν, ἡ Κορνηλία διηγῆθη τῇ θαλαμηπόλῳ πάντα τὰ συμβάντα αὐτῆς. Τῇ εἶπεν ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο τέκνον αὐτῆς καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Φερράρης καὶ τῇ ἐξεμυστηρέυθη πάντα τὰ κατ' αὐτὴν· δὲν τῇ ἀπέκρυψε δὲ ὅτι οἱ κύριοί τῆς μετέβησαν εἰς Φερράρην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ὅπως λάβωσιν ἱκανοποίησιν πρὸς τοῦ δουκὸς Ἀλφόνσου δ' Ἔστ.

Ὅταν ἡ θαλαμηπόλος ἤκουσε πάντα ταῦτα, ὡς εἰ ὁ δαίμων τῇ ἐπέβαλλε νὰ ἐπισκοπῇ καὶ περιπλέξῃ τὰ πρᾶγματα, εἰς βάρος τῆς Κορνηλίας, τῇ εἶπε:

— Πῶς, κυρία μου, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, μένετε ἀκόμη ἐδῶ ἡσυχῇ. Θὰ εἴπη ὅτι σεῖς δὲν ἔχετε ψυχὴν. Τί! νομίζετε πῶς ὁ ἀδελφὸς σας πηγαίνει εἰς τὴν Φερράρην; Ποτὲ μὴ τὸ πιστεύσετε· νὰ εἰσθε βεβαία ὅτι ἤθελε νὰ βγάλῃ ἀπ' ἐδῶ τοὺς κυρίους μου καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ διὰ νὰ ἔλθῃ ὕστερα νὰ σας φονεύσῃ. Καί, μὰ τὴν πίστι μου, εἰμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ, ὅπως θὰ ἔπινε ἕνα ποτήρι νερό. Κυττάξτε ποῦ βρισκόμεθα, ποῖος θὰ μᾶς ὑπερασπισθῇ, τρεῖς ψωριασμένοι ὑπηρέται, ποῦ δὲν δίνουν μίαν πεντάρα γιὰ τέτοια πρᾶγματα; Ἐγώ, τούλάχιστον, κυρία μου, ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν θὰ κρατήσω νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν καταστροφὴν ἐδῶ μέσα. Ὁ κύρ Λορέντιος, Ἰταλός, νὰ ἐμπιστεύεται σὲ Ἰσπανούς, καὶ νὰ τοὺς ζητῇ βοήθειαν! Μπα! μπα! μπα! νὰ μοῦ βγῇ τὸ μᾶτι ἂν εἶνε ἀλήθεια τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἀν θέλῃς, παιδί μου, νὰ μ' ἀκούσῃς, θὰ γλυτώσῃς.

Ἡ Κορνηλία κατεπλάγη καὶ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ἐκ τῶν λόγων τούτων τῆς θαλαμηπόλου, ἥτις ὠμίλει μετὰ τοσαύτης ἐξάψεως καὶ ἐξεδήλου τοιοῦτον φόβον, ὥστε ἡ δυστυχὴς φυγὰς ἐπίστευσεν ὅτι πάντα ὅσα ἔλεγεν ἦτο ἀληθὴ καὶ ὅτι πιστὸς θὰ ἐπραγματοποιούνητο.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ε\*.

# ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Καν Ταμβακοπούλου, καὶ κ.κ. Βούρλην, Σπ. Κασιμην, Ἀδελφούς Πετρακίδου καὶ Β. Α. Γεωργιάδην· Συμδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κ. Ἰωαννίδην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Παπούλην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Περὶ τοῦ ἄλλου θὰ φροντισώμεν. — κ. Ἐμ. Βεκιερέλλη. Ἐγράψαμεν. — κυρίαν Ζαχαρένιαν Περιστερίου. Ἀπεστάλησαν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μετὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. Ἀν φύλλα τινὰ ἐλλείπουσι, δύνασθε νὰ σημειώσῃτε αὐτὰ ἐν δελταρίῳ, ἵνα ἀποσταλῶσι. — κ. Γεωργίον Μανιάτην, ἱατρὸν Φύλλα καὶ ἀπόδειξις νέου συμδρομητοῦ ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Γ. Ρίζον. Ἐσταθῆ. Τὸ φύλλον θ' ἀποστέλλεται μετὰ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ταχ. Ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. Μετ' ἀνυπομονησίας περιμένομεν ἐκάνοδόν σας. — κ. Ἰάκωβον Βαρούτην. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 30, ἀντίτιμον συμδρομῶν σας. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη. — κυρίαν Εὐθυμίαν Παπαγιαννοπούλου. Αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν. Εὐχαρίστως θ' ἀποστέλλομεν καὶ λοιπὰ ἅμα τῇ λήψει τῆς σημειώσεώς σας. — κ. Γεωργίον Α. Πουλῆν. Συμδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Ἀθ. Αὐλογιάννην. Συμδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Λάμπρον Ἐνυάλην. Ἐλήφθη ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Ἀθ. Ι. Λαουταρίδην. Ἐγράψαμεν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρίσκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εἰσθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ αἰτήσεις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἀσκήματα, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Εἰκοσιπενταετὴς Ἑλλήν πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη, δρ. 1.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθροὶ προσωποδοφοροὶ, ὑπὸ Ronson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουανάνου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθρόδερμοι, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50. — Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἡ ὁ ὅλος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στόδης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ἰατρὸς Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζολίνα ἡ Μεξικανή, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ἱστορία τεθνεώτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Ἀἰστάρχος Λασειναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καρνερόν, δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλῃ περιουσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μαῦρος πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκήσια Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαυρί, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμιλίου Ρισδόργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκώρ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιδηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἐκδόσις μεγάλῃ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίλος Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 5. — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν ἐκδόσεων δρ. 4.50. — Ἡ Ἀστάρχος Γυνὴ δρ. 4.50. — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 4.30. — Μετὰ εἰκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30. — Τὰ Μυστήρια τοῦ Σουλζακίου Ἐρωτος (ἐκδόσις Β') δρ. 4.70. — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλοῦνης καὶ ἡ Πριγκιπέσσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20. — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30. — Ἡ Μαλβίνα δρ. 1.60. — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφιῶν δρ. 4.